

BIBLIA

A februári elmélkedéseket Horváth József (Tata) készítette, a márciusi elmélkedéseket a soproni „CS” közösség tagjai írták, az elmélkedések sorrendjében: Németh László, Szabó András, Schaul Árpád, Csizovszki Zsóka, Valkó János.

Február 3. – Évközi 4. vasárnap – Lk 4,21-30 – A látszat csal!

„Nemde József fia ő?” Sokszor nem is olyan könnyű ismerni azokat, akik közel vannak. Éppenséggel azért, mert nagyon közel vannak. Jézussal kapcsolatosan is éppen azok, akik látták felnőni, látták őt ifjúnak és látták teljes emberségében, most nem ismerték fel az ő nagyságát. Éppen ellenkezőleg, firtatják azt. Ugy tűnik, emberi természetünkhöz hozzátartozik az, hogy ha valaki túl közel van hozzánk, ha túlságosan is előtérben van, és mindennap látjuk és halljuk, nagyon könnyen az történik velünk, hogy nem is vele, hanem a róla alkotott véleményünkkel találkozunk: Minél többször találkozunk valakivel, elmélyül bennünk – nem az, hogy ő ki, hanem hogy mit gondolunk róla, illetve hogyan látjuk őt. Hiába találkozunk nap mint nap, a saját véleményünk, a saját gondolkodásunk határoz meg...

Furcsa dolog ez, hogy *azt nem látjuk igazán, aki közel van, és az éle-*

tünk múlik rajta. Néha csak egy-egy veszteség tárja fel, hogy valaki, aki nagyon közel volt hozzánk, mennyire fontos is volt!

Olyan gyakran mondjuk, és olyan természetes az imánk: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy.” Olyan természetesnek tartjuk, hogy beszélünk róla, hogy Isten olyan távol van, nem halljuk, nem értjük. Meg kellene ismernünk a hozzánk közel álló Istent. A bennünk élő Istent. Azt, aki olyan természetesen van közel hozzánk és olyan természetesen lakik bennünk, hogy már rég elveszítettük látását. Annyira természetes, hogy fel sem tűnik hogyan éltet és hogyan van velünk.

Amikor Jézus megjelent szűkebb hazájában, nem ismerték fel. Fölfedezésre vár, aki közel van.

Sok mindent gondolunk egymásról. Felszínes ismereteink lehetnek. Hosszú ideig élünk együtt. Sokszor a negatív megközelítés él bennünk: „Te

ilyen vagy, ismerlek, mi másra számíthatnék...” Közben nem is látjuk a másikat! Saját előítéleteink boldogtalaná tesznek.

Nem egyszer magunkat is meglepük viselkedésünkkel. Mert saját magunkkal is így vagyunk! Meglep, hogy a másik „több”, mint hittük. Meglep, hogy magunkról is képesek vagyunk „másként” vélekedni.

Isten több annál, mint amit felfoghatunk Belőle. Sokkal több! „Nem válaszolt! Nem segített! Nem szólt! Esetleg még büntet is!” Ha történik valami, hamar vonatkoztatjuk Istenre, és vonjuk le a következtetést: Isten ilyen vagy olyan!

Feladatunk a hozzánk közel levők „felfedezése”, a helyes ismeret kialakítása Istenről, a mellettem élőkről és önmagamról.

Február 10. – Évközi 5. vasárnap – Lk 5,1-11 – „...mégis...”

Hajlamosak vagyunk úgy szemlélni az evangéliumi történeteket, mint amelyek nem ránk vonatkoznak. Oly távoli időben játszódtak le, amelynek nem sok köze van a XXI. századhoz. A mai evangéliumról is úgy tűnhet, hogy ez Péterhez és legfőljebb az utódaihoz szól. Tehát nem ránk, a padban ülő hívekre vonatkozik. Ha így állna a dolog, nyugodtan ülhethetnénk, hallgathatnánk a prédikációt, vagy „nullába kapcsolva” mélyíthatnánk, unatkozhatnánk.

A csodás halfogás azonban mindannyiunknak és mindannyiunkról szól. Csak aki tudatosan elzárkózik, annak nem mond semmit!

Talán Péter is úgy hallgatta azon a napon Jézus tanítását, ahogy sokszor mi is: szórakozottan, megszokva, közömbösen. Ez így ment volna, ha Péteren múlik, élete végéig. De Jézus megszólítja. Nem kér nagy dolgot, csak azt, hogy evezzen a mélyre, és vesse ki a hálót. Nem nagy dolog, hisz Péternek ez a foglalkozása. Vonakodása mögött fáradtsága és kételkedése húzódik meg. Fáradtsága, mert

egész éjszaka dolgoztak. Kételkedése, mert nehogy már egy vándorprédikátor mondja meg, hogy mikor kell halászni: fényes nappal, a legnagyobb hőségben, amikor nincs fogás. Ha nem ismerné korábról Jézust, nem tenné meg. De megteszi, mert talán eszébe jutott valamelyik csoda, amelyet látott, s azt gondolta, „hátha történik valami”. *Mégis* kivetni a hálót.

Aztán hirtelen rádöbben kislátó haszonlesésére és gögjére. Rádöbben, hogy kételkedett, pedig már annyi csodáját látta Jézusnak. Első reakciója: „Uram, menj el tőlem...” És jön Jézus biztatása: „Ne félj!”

Péterben magunkra ismerhetünk, amint a hétköznapok forgatagában, egyformaságában megszűrjük, ellaposodik az Istennel való találkozásunk. Ellangyosodott életünkben – talán éppen most! – megszólít Jézus. „Evezd a mélyre!” Mi ilyen módon okoskodunk: Mit tudja az Isten a menny magasából, hogy milyen az élet idelelen? Magunkra ismerhetünk, amikor környezetünket látjuk, és kételkedve fogalmazzuk meg: Itt már

csak a csoda segíthet. Magunkra ismerünk, amikor fáradtságra hivatkozunk: belefáradtam az élet terheibe, nem tudok továbblépni, ennyi telt tőlem, nem tudok többet alkotni. Magunkra ismerünk a langyosságunkban: én keresztény ember vagyok, az egyház parancsait is igyekszem megtartani, még közösségbe is járok...

A történet szerint itt következik az, hogy Péter *mégis* kievez a mélyre... Tehát meg kell hallanom Jézus *itt és most rám vonatkozó megszólítását*, a rám vonatkozó feladatot. És lépni, minden fáradtság ellenére!

Nemrégiben az egyik vasárnapon a Miatyánk alatt kezet nyújtottam a mellettem álló férfinak, és az ima alatt fogtuk egymás kezét. A mise végén építő beszélgetést folytattunk, mi, előtte ismeretlenek.

Testvérem, aki beérkezettnek és lehorgonyozottnak véled az életedet, halld meg Jézus kérését: Evezd a mélyre, vedd ki s hálót, és csodás dolgokat fogsz tapasztalni!

Február 17. – Évközi 6. vasárnap – Lk 6,17.20-26 – Programbeszéd!

Ki ne mondaná el naponta akár többször is a „Miatyánk” imádságot, amiben csak a „mindennapi kenyérünket kérjük”. Mennyire kiüresedett, elhadart szavak. A tartalma nem döb-bent meg.

A mai evangéliumi részhez millió kommentér született. (Ajánlanám Gromon András *Jézus evangéliuma Lukács tolmácsolásában* c. kommentárját.)

A mai szakasz egyszerre vonz és taszít. Szűk kapun bemenni nehéz és nemes vállalkozás! Vagy csak utópia? Senki nem képes valóra váltani?

Máténál a „hegyi beszéd”, Lukácsnál a „mezei beszéd” Jézus üzenetének összefoglalása. Lukácsnál mintha személyesebb lenne a megszólítás: „ti”. Ugyanakkor a négy „jaj” mintha nem illene Jézus üzenetébe.

Jézus szerint az igazi boldogság olyan emberi magatartásból fakad, amely a jelenből nyílik a jövő felé. Akik a boldogságot a jelenben akarják megélni, a „carpe diem” elv alapján, a múltba nyúlnak. A jelen törékeny világ. Csodálatos és elragadó tud lenni, de mégis csak pillanatnyi. Aki elkötelezi magát, és ebben szeretne

kiteljesedni, az kudarcra van ítélve. A jelen egy pillanat alatt elmúlik. Csak az tud kitörni az élet alapadottságából, az elnehezülés, az elmerülés fenyegetéséből, aki képes a jelen pillanatot a jövőre nyitottan megélni.

Manapság azt mondják a hívőknek: „Elfeledünk élni, a jövő csak álom! Ami megfogható, az a pillanat!” Pedig a jövőbe vetett hit tudja megnyerni a jelent. Akit a „most” varázsa elnehezít, annak számára nincs távlat, nincs folytatás... Jézus távlatot nyújtó programot ígér.

Szegények, éhezők, sírók, akik nyomorognak – és nem „illenek bele” a társadalomba. Akik nem élhetnek anélkül, amit egyedül Istentől remélhetnek. Üldözöttek, akiket a világ anyagi, sikerorientált gondolkodásával kiteszít magából. Hogyan lehetnek boldogok?

Jézus nem túlvilági étellel vigasztal, hanem azzal, hogy Isten Országáa itt van.

Gromon a boldogság szó helyett a „szerencsések” kifejezést használja. Ez jobban kifejezi azt, amiről Jézus beszél: a bajban lévők számára a

megtértek odaforduló szeretete megoldást jelent, itt és most!

Furán hangzik a Mester szájából a „Jaj nektek”. Bennünket azonban figyelmeztet, hogy a vagyonukban bízók veszélyben vannak. A gazdagság érzéketlenné, keményszívűvé tesz. – A dúsgazdag érzéketlen a szegény Lázár nyomora iránt. Önámításban él, még saját halálát sem veszi számításba. A „jajok” rázzanak fel minket! Folytonos megtérésre és magunkba szállásra figyelmeztetnek.

És persze a tanítványok se bízzák el magukat! Lehet, hogy szellemekben gazdagok (= világosan látják a jézusi örömhírt!). Lehet, hogy becsületük van az emberek előtt. De ott a veszély, hogy Istenre figyelésük elmúlt. Az igaz tanítvány szavai és tettei a jézusi örömhírt hordozzák, de mindenkor ki van téve az elutasításnak és üldözésnek. Ha ez nem történik meg, még „gyanús” is lehet a tanítványság!

Vajon félnem kell a jajoktól? Munkatárs vagyok Jézus távlatot nyújtó programjának megvalósításában?

Február 24. – Évközi 7. vasárnap – Lk 6,27-38 – Az elhallgatott üzenet

Az ellenségszeretet agyonhallgatott evangéliumi üzenet az egyházban. Elég ha a Tízparancsolatot sikerül megtartani – halljuk. Az csak az Ószövetség előírása. Az Újszövetségben az Isten Országának üzenete többet kíván. Jézus sarkalatos tanítása az ellenségszeretet, és mindaz, ami ehhez kapcsolódik, ezt kibontja, és elénk tárul a mai evangéliumi szakaszban.

Legyünk őszinték: Az élet tartogat összeütkezéseket, amelyekben nyerni, győzni szeretnénk, sokszor minden áron. Ez az erőszak.

Az idők folyamán a teológusok kidolgozták az erőszak erkölcsstanát, a jogos és jogtalan cselekedetek elveit. Az más kérdés, hogy a jézusi tanítás nem ismer olyant, hogy „jogos”!

„A saját érdek megvédése szükséges, de nem kötelező. Nem így a közösgéi érdek, mert azt harc árán is védeni kell!” ... És ezzel már fel is adtuk az elveket! Hát még a gyakorlatot. Mert ha elveink sincsenek, akkor a gyakorlatunk még gyászosabb, mert hiányzik a fejlődni akarás is!!! Pedig Jézus világosan beszélt: Az ellenséget is szeretni kell! Isten nevében nincs bántás, fenyegetés, lövés, öldöklés...

Tudjuk, érezzük, hogy minden erőszak megront, mert még nagyobb erőszakot szül. És az ördögi kör megállíthatatlan. Mégis ott a kételkedés: Ezt a tanítást képtelenség elfogadni.

Gyűlölet helyett szeretet, jótett, áldás, imádság! – Elsőként ennyi! – Ha kérnek, adj, ne is kérd vissza! – Nemcsak azokat szeretni, azoknak

kölcsön adni, akik szeretnek! – Nem ítélkezni, megbocsátani, túlszorduló mértékkel mérni! – Olyan lenni, mint a Mennyei Atya!

Ugye felsorolni is sok?! A szelídséget, a békességteremtést még nem is vettük be a felsorolásba!

Felsorolni is nehéz a teendőket! Hát meg megtenni a mindennapokban!

Nem is szaporítanám tovább a szót! Egy dolog talán megmozdít bennünket, és a megoldás felé lendít: „*Úgy bánjatok az emberekkel, ahogyan akarjátok, hogy veletek bánjanak!*” Házastárssal, gyerekekkel, szomszédokkal, akivel találkozunk, aki más-ként vélekedik, aki nagyon nem szimpatikus, aki... (ide írd azt, akire szerinted nagyon vonatkozna!) ... Szóval mindenkivel!!!

Március 3. – Évközi 8. vasárnap – Lk 6,39-45 – Gyümölcsöt teremni...

Engedjétek meg, hogy kicsit elszakadjak a szorosán vett bibliaértelmezéstől! Gyakran alkalmazom én magam is a „vak vezet világtalant...” kifejezést, de többnyire abban az értelemben, hogy egy kevésbé jártasnak/kompetensnek tűnő valaki akarja megmondani a „tutit” egy adott kérdésben, témában. Nos, amióta láttam

A képzelet ereje című filmalkotást (nagyon tudom ajánlani mindenkinek, aki még nem ismeri!), ez a szemlélet gyökeresen megváltozott bennem. Igenis csak egy szó szerinti vak képes vezetni, járnai, közlekedni megtanítani egy világtalant. Olyan veleszületett 100%-os „empátiával” (képességekkel és készségekkel) bír a filmbéli,

szintén vak tanár, amellyel abszolút át tudja érezni a szintén vak diákok nehézségeit és helyzetét.

Az empátiikus képességet lehet tanulnom, fejleszthetem és gyakorolhatom is, de embertársaim helyzetébe akkor sem leszek könnyű úgy igazán mélyen beleéreznem. Ezért is tudom pillanatok alatt átlépni a véle-

mény/bírálat, illetve az ítélet különben nem túl széles határmezsgyéjét. Azt gondolom, hogy mindenről lehet és talán kell is, hogy legyen véleményem, mert a közömbösség (valami/valaki iránt) önmagában is vélemény, csak nehéz jól kijönni belőle... Közvetve azzal is sérelmet tudunk okozni a másikkal, ha nem figyelünk rá vagy egyáltalán nem vagyok rá kíváncsi, meg azzal, is ha érdeklődöm, meghallgatom gondját-baját, és jobbitó szándékkal tanácsokkal próbálok „operálni”. Ennek könnyen lehet olyan a színezete, hogy: „Te akarod megmondani nekem, hogy szálla van

a szememben, amikor a tiedben meggerenda?”

Emberi kapcsolataimban nem kis gócpont ez a kérdés mert az önérték az önérték (sajnos egyre nagyobb a mai világunkban), és senki nem tud önmagával szemben objektív lenni... – mert ez fizikai lehetetlenség. De akkor kinek is hiszem el, hogy valóban szálla van szememben? Én az általam hitelesnek ismert emberek véleményére szeretnék szorítkozni (beleértve ezek közé Jézust is), mert az ő általuk meglátott szállák sokkal nagyobbak s jobban bosszantanak,

fájnak a mások által felfedezett gerendáknál is...

Mint ahogy a fát gyümölcsseiről lehet felismerni, ugyancsak gyümölcssei alapján lehet értékelni a valódi keresztényt is. Nem a belső motivációkról és igazolásokról (esetleg hajlamokról) van szó, hanem a cselekedeteiről. A nem valódi keresztény hamisan is fel tudja tüntetni a dolgokat: időnként sikerül azt a benyomást keltenie, hogy jó gyümölcsöket terem; a növény azonban nem tud rációfolni önmagára...

Március 10. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Lk 4,1-13 – Keresem-e a tiszta forrást?

Nagyon tetszik nekem a mai evangéliumi részlet, mert igazolást találok a kiskorú viselkedésére (szó nélkül „lelép”), a szülők mulasztására (egy napig nem veszik észre, hogy egyetlen gyermekük eltűnt), a gyerek viselkedésének számon kérésére, annak egy kis lelkiismeret-furdalást okozva a nyakleves helyett, szenzációs üzenetére, ti.: „...Atyám dolgaiban kell lennem”, és a bölcsességben, kedvességben való növekedésre. Majdnem minden életmegnyilvánulást érint Lukácsnak ez a gyermekség-evangéliuma, és eddigi életem során találkoztam is velük.

Talán érdemes kiemelni valamit, hogy kikerekedjen egy elmélkedés. Na, nem a 12 éves Jézus viselkedését vagy a szülőket akarom kritizálni, inkább a magamra vonatkoztatható üzenetre akarok hangsúlyt tenni: növekedni bölcsességben, kedvességben (amelyek erőfeszítést igényelnek) és még korban is (ami magától történik).

Hogyan lehet bölcsőbb az ember? Talán egyszerűbb a válasz, mint ha egy filozófust kérdeznénk meg! Definíció: az a bölcs ember, aki a rendeltetésének megfelelően használja az életét, és a rendeltetést egy életen át kutatja-finomítja, és megvalósítja azt, amit kikutatott. Talán érdemes az

Isten Országának alkotmányát (lásd Hegyi beszéd) is átböngészni, talán ajánlott Jézusunk paradox állításait is mérlegelni (pl.: aki keresi, az elveszíti...), talán jó megmaradni a keskeny úton, talán üdvös dolog adni a szűkölködőknek, és hatalmi pozíciók helyett a szolgálat szerepkörét vállalni, talán célszerű kedvességre, mosolyra cserélni haragos gondolatainkat. Talán jónak lenni (nemcsak jó, hanem) bölcs viselkedésre utaló magatartás (is).

Úgyhogy elkészülni, vigyázz, rajt: Irány a bölcsesség életformája családban és azon kívül is!

Március 17. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Lk 9,28-36 – A szemtanú beszámolója

Kétezer év elmúltával szeretnék egy-két információt tisztázni ezzel az úgynevezett színeváltozással kapcso-

latban. Szép az amit Máté, Márk és Lukács is leír, de ők nem voltak ott. A leírásukból úgy tűnik, mintha ott

valami varázslat történt volna, pedig erről szó sincs. Én ott volt voltam Jézussal és két társammal, saját szememmel, saját bőrömmön tapasztaltam meg az eseményeket. Félreértés ne essék, nem akarom az Evangéliumok íróit kritizálni, de úgy érzem, hogy beszámolójukban túl sok a misztikum, és ez kicsit elfedi ennek az útnak az igazi üzenetét. Ezért szeretném most a saját szemszögemből elmesélni.

Nagyon nehéz napok álltak mögöttünk, Jézuson is látszott, hogy elfáradt, ezért döntött úgy, hogy felmegy a hegyre. Minket hármunkat azért vitt magával, mert ezt az alkalmat is tanításunkra akarta felhasználni. Ha csak a tényeket szeretném elmondani, akkor egy mondatban elintézhetném: Jézus imádkozott a hegyen. Gyakorlatilag ennyi történt. Amitől mégis egész életemet befolyásoló élménnyé vált ez a néhány nap, az az a kapcsolat, amelyet megtapasztaltunk Jézus és az ő Atyja között.

Az első, ami egyértelművé vált, hogy akit Jézus megszólított, az az Isten élő, létező, nemcsak a Biblia

lapjain, nemcsak a próféták prédikációjában él.

A másik nagyon fontos tapasztalat, hogy ezt az Istent meg lehet szólítani, ráadásul úgy lehet megszólítani, mint a barátunkat, mint azt a személyt, aki fontos a számunkra. Jézus Abbának, Atyának, Apukának szólította meg. Ez számomra teljesen új volt. Mindig azt tanultam, hogy féld az Istent, majd lesújt rád, ha rossz vagy, uralkodik rajtad. És most azt láttam, hogy nem félelemmel és rettegéssel kell feléje fordulni, hanem olyan bizalommal, mint gyermek a papája felé.

A harmadik felismerés az volt, hogy jó evvel az Isten-Papával kapcsolatba kerülni. Olyan békesség és

olyan öröm látszódott Jézus arcán, amit azelőtt még soha nem láttam máson. Tényleg ragyogott az arca, de nem úgy, hogy vakított, meg még a ruhája is tündökölt... Egyszerűen csak úgy ragyogott, mint aki elmondhatatlan boldogságot él meg ebben a kapcsolatban. Láttuk rajta, hogy nincs egyedül. Természetesen nem Mózes és Illés jelent meg, egyszerűen azt láttuk, hogy valós, létező szeretetkapcsolatban áll a számunkra akkor még láthatatlan Atyával. Annyira kézzelfogható volt ez a kapcsolat a mi számunkra is, annyira megtapasztaltuk mi is ezt a békességet, örömet, hogy napokig, hetekig, talán örök időig ott maradtunk volna. Sajnos nem lehetett.

Nehéz szívvel keltünk útra, de Jézus lefelé menet elmagyarázta nekünk, hogy Isten nemcsak az ő, hanem mindannyiunk szerető Papája is, és mi magunk is megtapasztalhatjuk mindazt, amit ő tapasztalt, csak bátran nyissuk meg a szívünket feléje. Ahogy ő fogalmazott: „Mindannyian az Atya szeretet fiai vagyunk, akikben kedve telik.” Ezért vitt minket magával, ezt akarta megtanítani nekünk.

Ezért meséltem én is neked ezt a történeted, hogy megértsd: amit Jézus átélt, mi magunk is átélhetjük, hiszen ahogy ő szereti az Atya, ugyanúgy szeret minket is! Csak meg kell nyitni a szívünket feléje...

Március 24. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Lk 13,1-9 – „...ha meg nem tértek...”

Mit fenyegetőzől itt nekem!? Most ijedjek meg?! Zsarolsz?! Higgyem el, hogy beváltod az ígéretedet?! Mit képzelsz, mi vagyok én, egy taknyos gyerek, akit ilyen stílusban belátásra lehet rávenni?! És egyáltalán, ki vagy Te, aki ilyen hangnemet engedsz meg magadnak velem szemben?!

En individum vagyok! Egy szuverén egyéniség! Felőtt ember! Önálló akarattal, elhatározással rendelkező nő! Engem nem lehet csak úgy zsarolni! Nem lehet ijesztgetni! Azt gondolom a dolgokról, amit akarok! Különben is megtértem már, vagy negyven éve! Vedd már észre!!

M-E-G-T-É-R-T-E-M!

Így aztán Neked vannak kötelességeid velem szemben! Elmondom, hogy tudd!

Engem Te nem veszejthetsz úgy el, mint a galileaiakat! Nem vagyok

olyan vétkes, mint a többiek! Legyen rám gondod! Nem hívatsz magadhoz váratlanul, csak majd ha én belátom, hogy véget ért a „dalom”! Te ne úgy tekints rám, mint egy bábura, amivel bármit megtehetsz! Szépen bánj velem! Vedd elő a listát, egyeztessünk! Próbálkoztam minden nap fenntartani a látszatot, hogy jó vagyok! Próbálkoztam minden nap megértő, lojális, együtt érző arccal közeledni másokhoz! Összeszorított szájjal erőlködtem olyan feladatokban, amikről azt sejtetem, hasznos lehet! Ja, és imádkoztam is Hozzád gyakorta, kértelek és hálálkodtam Neked, emlékezz! Soroljam még?! Legyen elég, hogy Hozzád tartozom!

Gyakran kijársz a szőlődbe sétálni? De jó is lehet az! Minden szőlőtőke Neked terem, minden fa Neked érleli gyümölcsét. Nyugodt szívvel

szemléled gondoskodó munkád eredményét. Ismered szőlőd minden egyes növényét. Mindegyikről egyenként gondoskods. Táplálsz, nyessed, kötözöd, szüreteled. Gazda és növényei szent harmóniában.

És minden gondoskodó gazdálkodásban előfordulhat, hogy néhány növény terméketlen marad. Hiába keresed reménykedve a levelek közt megbúvó termést, nincs ott. Haszontalanság, haszontalanság. Terméketlen növényt hiába gondolni? ...

Előző életemben fa voltam. Szeretném, akarom, kívánom a termést. Mégsem bújik elő. Azt hiszem, érlelem, de nem és nem tudom kiadni magamból a jövődöt. Az életem utáni élet lehetőségét.

Kérlek, tápláld még, kérlek, öntözz még, kérlek, várj még! Hozzád tartozom!

Március 31. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Lk 15,1-3.15-32 – Valamennyien tékozló fiúk vagyunk

Elmélkedésem csupán három szépirodalmi idézet, az alábbi három gondolattal:

1. Kelj föl, ez a nap áldott!

2. Valamennyien tékozló fiúk vagyunk.

3. Most éppen az atyai háztól távolodó, vagy oda közeledő vagyok-e ?

„A fiú: Véres a lábam. Tüske martha. / Hajam zilált. Künn járt viharba. / Szemem vörös. Villámba nézett. / Szívem törött. Megvert az élet. / Az ajkamat száz csók égette. / A lelkemet száz pók mérgezte. / Atyám, te jó öreg, te áldott, / Fiad vagyok, a visszapártolt. – A testvér: Én mindig a te fiad voltam / Atyám, én soha nem ujjongtam. / Én nem daloltam, nem öleltem, / Én ittmaradtam a közelben.

/ Ő bűnös, ő koldús, ő gyöngye, / Ő elbukott, vesszen örökre! – Az atya: Öreg volnék, de érzem én még / A régi lángok égetését, / A boromat kiittam én is, / Volt vágyam és ujjongtam én is. / Ez a fiú a vérem vére, / A szomorúság lön a bére, / Az átok fogta, vihar verte, / Az életet sírván szerette. / Kelj föl, ez a nap áldott szombat, / Fonnyadt karommal átkarollak. / Ne sírj, a sorsnak lelke nincsen, / Balszillag ég a szíveinkben! / Szárnynak ölöm, dér a virágnak / És a gyönyörnek bére bánat! / Egy itt a véték: élni merni / És egy a vigasz itt: a semmi!” (Juhász Gyula: A tékozló fiú)

„Valamennyien tékozló fiúk vagyunk, azzal a különbséggel, hogy egyesek az atyai háztól eltávolodó, míg mások már a visszavezető úton

járnak.” (Pilinszky János: Egy lírikus naplójából, IV., részlet)

„A tékozló fiú története nem egyes bűnösök története, hanem az egész emberiségé, minden emberé. Minden vagyunk, ami legmélyén nem az Istenre való tökéletes ráhagyatkozást tartalmazza, lényege szerint távolodást jelent az atyai háztól, és minden lépésünk, legyen bármi az, mit az Istenre való hagyatkozás vágya vezérel, lényege szerint mindig közeledés. ... Legtöbben olyan tékozló fiúk volnánk, kiknek távolodó és közelítő léptei hetenként, naponként, s nem egyszer óránként váltják egymást azon a bizalmi úton, hol választanunk kell kő és kenyér között.” (Pilinszky János: Kő és kenyér, részlet)